

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 37. Revelationes S. Hildegardis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

remanferant. Inde autem dispicimus, quantum antiquis suis consuetudinibus inhæserint, illis non obstantibus, quæ ante annos sexaginta acta fuerant.

§. XXXVII.

Revelationes S. Hildegardis.

Concilio Remensi soluto, Eugenius Papa III. Treviros cum duodecim Cardinalibus, multis Episcopis & Abbatibus comitantibus, venit, invitatus ab Adalberone ejusdem civitatis Archiepiscopo, qui Papam cum ceteris qui aderant omnibus in cibo ac potu ex propriis sumptibus per menses tres copiosissime sustentavit. Papa Synodum ibidem celebrante, eo se contulit Henricus Archiepiscopus Moguntinus, cum Clericorum suorum præcipuis, Papam consulturus de Revelationibus Hildegardis Monialis, sanctitatis opinione clarissimæ. Ea lucem primo aspexerat anno millesimo nonagesimo octavo, parentibus genere & virtute conspicuis, qui filiam prima ætate Dei servitio manciparunt, hoc augurio potissimum permoti, quod parvula Hildegardis, quamprimum loqui incepit, tam verbis quam signis proderet, se quædam insolita conspiceret. Ubi ad annum vitæ decimum octavum pervenit, cellulæ inclusa est Disembergæ, nempe in Monte S. Disibodi, cum quadam

Sæcul. XII.

A.C. 1148.

Sup. Lib.

LXIII.

n. 56.

to. 10. Conc.

p. 1128. ex

*Trith. Chro.**Hirs. an.*

1150.

*vit. S. Hild.**lib. 1. c. 4. ap.**Sur. 17. Sep.*

c. 1.

Sæcul. XII.

A.C. 1148.

piissima Virgine, nomine Jutta, quæ Hildegardem ad omnem innocentiam & humilitatem instituit, ac Psalterium simpliciter legere docuit. Ipsa in via virtutum proficiebat, sed tantis capitis doloribus aliisque infirmitatibus premebatur, ut raro erecta ingredi posset. Nilominus vero usque ad annum octogimum secundum vitam produxit.

Hildegardis, annos nata quadraginta duos & septem menses, vidit Cœlum aperiri, ignemque lucidissimum, non urentem, sed leniter calefacientem, caput suum, cor, totumque pectus, penetrare. Protinusque scientiam Psalterii, Evangelii, ceterorumque veteris & antiqui Testamenti librorum accepit, ita ut sensum explicaret, quamvis verba secundum regulam Grammaticæ non intelligeret, nec linguæ Latinæ nec Grammaticæ gnara. Post complures exinde annos vocem audivit se jubentis ea scribere, quæ visura & auditura esset. Sed sexus sui verecundia, & timore prohibebatur, ne vulgi rumoribus & temerariis judiciis occasionem præberet. Verumtamen motu interno stimolata, & diuturno morbo cruciata, angustias suas cuidam monacho, conscientia suæ moderatori aperuit, qui rem ad Abbatem suum detulit. Abbas sanioris Congregationis suæ parte ad consilium adhibita,

ta,

ta, postquam etiam Hildegardem inter-rogasset, præcepit, ut quæ jubebatur literis mandaret. Illa ergo tunc primum scripsit, & ecce, subito sanatur & lecto se proripit. Cum res hæc Abbati nequam a prodigio abesse videretur, noluit eam inter Monasterii sui parietes perire, sed Moguntiam profectus Archiepiscopo Clericisque quæ vidisset exposuit, & Scripta Hildegardis obtulit.

Hæc itaque Archiepiscopum ad consulendum Papam impulerunt, qui ut omnia accurate exploraret, ad monasterium Hildegardis misit Alberonem Episcopum Virdunensem, Albertum ejus Primicerium, aliosque viros doctos, ut ex ipsius Sanctimonialis ore, sine tumultu aut vana curiositate cuncta perciperent. Respondit illa magna animi simplicitate & candore. Quod cum Episcopus ad Papam retulisset, is sibi Scripta Hildegardis afferri jussit, eaque manibus suis tenens præsentem Archiepiscopo, Cardinalibus, omnibusque Clericis legit, tumque illa etiam narravit, quæ a se ad eam missi retulerant, cunctis qui hæc audiebant Deo gratias agentibus. S. Bernardus quoque præsens, quæ de Sancta hac Virgine sciebat, manifestavit. Ad eam enim inviserat, cum Francofordiam diu ante petiisset. Epistolam etiam ad eam dedit, in qua gratiam a Cœlo acceptam

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

c. 4.

Boll. t. II.
p. 207.
S. Bern.
ep. 366.

Sæcul. XII. ei gratulatur, hortaturque, ut Divinis
 A. C. 1148. favoribus digne respondeat.

Ergo S. Bernardus cum omnibus præsentibus Papam rogare, ut tantam gratiam, quam Deus, ipso S. Petri Cathedrali tenente, Ecclesiæ suæ exhibuisset, evulgaret, suæque auctoritate confirmaret. Eugenius Papa eorum consilium amplexus, datis ad Hildegardem literis, hortatur, ut acceptam a Deo gratiam humilitate conservare satageret, & quæ in spiritu visura esset, salvis prudentiæ legibus revelaret. Præterea licentiam tribuit, qua in loco, sibi cœlitus indicato, cum sororibus suis, consentiente Episcopo, monasterium conderet, ibique intra claustra secundum Regulam S. Benedicti degeret. Hic vero locus Mons erat S. Ruperti prope Bingium ad Rhenum, leucis quatuor infra Moguntiam positus, ita dictus a quodam Dynasta, qui in Sæculo nono luce fruebatur, post obitum vero, illo honore, quo Sancti solent, die decima quinta Maji colitur.

Hildegardis itaque in hunc locum cum Virginibus octodecim, nobili genere ortis, quæ famam ipsius secutæ se ei junxerant, migravit, ibique Prima Abbatis-sa sorores rexit. (*)

Boll. to. 14.
p. 503.
Trith. Chro.
span. an.
 1148.

§. XXXVIII.

(*) In Chronico Hirsaugiensi pag. quadringentesima vigesima secunda hæc leguntur:
Scri-